

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ὄλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α ε ἷ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἰ ' σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μάη δευτέρα κι' εἰκοστή,
κι' Ἀρμάδας δρᾶσις θαυμαστή.

**Γιὰ τοὺς νέους Τουρκαλάδες,
ποῦ μᾶς βάζουν σὲ μπελάδες.**

—Τρέμε, καυμένη Περικλῆ...

Γιατί, ξερό κεφάλι;

—Οἱ προσφιλεῖς Νεότουρκοι τᾶχουν μαζί μας πάλι.
Φίλοι τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφοσύνης
καὶ τώρα πάλι μαίνονται κατὰ τῆς Ρωμηοσύνης.

—Τὴν μεγάλη προκοπὴ θερμὰ συγχαρητήρια...
παρόνουν κατὰ Σύνταγμα κι' αὐτοὶ συλλαλητήρια,
πρὶν κατὰ Σύνταγμα καὶ λόγους ἀπαγγέλλουν,
καὶ σὲ Δοδλέτια καὶ Βουλαῖς ψηφίσματ' ἀποστέλλουν.

Νέο κράτος Τουρκικὸ
γιὰ τὸν διάβολο πεσκέσι,
ποῦρο Σύνταγματικὸ
ἔβγηκε τώρα καὶ τὸ φέσι.

Τώρα γιὰ θεσμοὺς μανία...
κατελύθ' ἡ τυραννία
τοῦ Χαμίτη τοῦ Σατράπη,
κι' ὅσοι τρῶνε τὸ κειμπάπι
μὲς 'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί
ξέρουν τοὺς θεσμοὺς φαρσί.

Ἐπαθαν παροξυσμοὺς
σὺν κι' ἐμᾶς μὲ τοὺς θεσμοὺς,
κι' ὅσους πλούτους ὁ Χαμίτης ἐθησαύρισε μυρίου
μ' ἕνα τίμιον ἰδρώτα,
τοὺς ἠθασάν ἐκείνοι 'στοὺς θεσμοὺς τοὺς σωτηρίου
καὶ 'στὰ νέα καθεστῶτα.

Χίλια κι' ἑκατὸν εἰκοσιένα,
σκούζουν πλήθη Τούρκων φρενιασμένα.

Τὸν παλῆδ Χαμίτ συχώρα
καὶ 'στοὺς Νεοτούρκους τώρα
σκύβε τρέμων, κακομοίρη.

Ἄκου λόγια τοῦ Βεζύρη,
λόγια τοῦ Μεχμέτ' Ἀλή...
τρὶς ἀλλοίμονο κι' ἄλλοι!

Τώρα ποῦγιναν καὶ τοῦτοι
βέροι Συναγματικοί,
τώρα τρέμε τους, τσιφούτη,
τώρα τρέχ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Τώρα, ποῦ καθεὶς μιλεῖ
ἐλευθέρως μὲς 'στοὺς δρόμους,
τώρα ποῦχουν καὶ Βουλὴ
μὲ Ριζᾶ, Μεχμέτ' Ἀλή,
καὶ τσακόνονται γιὰ νόμους.

Τώρα, ποῦ καὶ στὸ Τσαρσί
ξέρουν τοὺς θεσμοὺς φαρσί,
τώρα, ποῦ 'στὴν Γαλατῆ
λὲν γιὰ τούτους πᾶ καὶ τὰ,
τώρα, ποῦ 'στὸ Σταυροδρόμι
πλημμυροῦν σωτήρες νόμοι.

Τώρα, φίλε μου σκαρτάδε,
ποῦ κυττάζεις καὶ τὸν τάδε
καὶ τὸν δεῖνα τὸν Πασσᾶ
ὕπερ τούτων νὰ λυσοᾶ.

Τώρα, ποῦ γι' αὐτοὺς ψελλίζουν κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ καφάσια
κάτι χεῖλη σὺν κερὰσια,

τώρα, που γιὰ τούτους γράφει
κι' Οὐλεμάδικο καλέμι,
καὶ δὲν κάνουνε νισάφι
γιὰ θεομὸς καὶ στὸ χαρέμι.

Τώρα πιά, που κι' ἡ Χανούμ ἔχουν δυνατὰ σεκλέτια
γιὰ Συντάγματος Ντοβλέτια
καὶ δὲν πίνουνε σεριμπέτια.

Τώρα πιά, που γιὰ θεομὸς κοπαρντίζουμε καυγάδες
καὶ τρανοὶ Κισαραγάδες,
καὶ τὸ κέφι των χαλοῦν τοῦ Συντάγματος οἱ γρίφοι,
καὶ δὲν τρῶν ταοὺ κιοξοῦ, μπακλαβὰ καὶ καταΐφι.

Τώρα, που κι' ἐκείνοι θέλουν σὰν κι' ἐμᾶς ἀνακαινίσεις
κι' ἀλληθεὶς ἀναγεννήσεις,
καὶ σ' αὐτὸ τὰτ' ἐμ' πιλάφι
μεταρρύθμισι γυρεύουν
κι' ὁλοένα ρητορεύουν.

Τώρα φεύγε σὰν ἐλάφι
κάθε νέο Τουρκαλᾶ,
που μᾶς μπαίνει γιὰ καλὰ.

Τώρα τρέμε, Περικλέτο, τῆς Τουρκίας τῆς προκοπαῖς,
τώρα σόπα καὶ βουβάσου,
τώρα κλείσε τὰ στραβά σου
στὼν θεομῶν τῆς ἀστραπαῖς.

Τώρα, Περικλῆ, κι' ἐκείνη
κράτος ἀληθὲς θὰ γίνη,
τώρα θ' ἀναγεννηθῇ
μὲ σφαγαῖς καὶ μὲ σπαθί.

Τώρα πιά δὲν καταρρέει,
μὰ τὴν βλέπεις κολοσσόν,
κι' ὁ σὲρ' Εδουαρδὸς Γκρέυ
τὴν θαυμάζει κι' ὁ Πισσών.

Ὅλοι σέρνονται σιμά της
κι' ἐκτιμῶν τὸ Σύνταγμά της,
κι' ἀγωνίζεται καθένας πρὸ πολὺ νὰ τῆς ἀρέσῃ,
καὶ πολιτισμὸς καλπάζει μὲ σαρίκι καὶ μὲ φέσι.

Τώρα πιά κι' αὐτοὶ καλέ μου,
συζητοῦν σὲ καφενεῖα,
κι' ὅλο σχέδια πολέμου
καταστρώνουν μὲ μανία.

Τώρα κι' αὐτοὺς τοὺς κυθερνᾶ
πολίτευμα σωτήριο,
κι' ἡμέρα μία δὲν περνᾶ
χωρὶς συλλαλητήριο.

Τώρα κι' αὐτοὺς πολιτισμὸς ἀλήθεια τοὺς διέπει
κι' ἡ Δύσις μὲ πολλή στοργή τὴν προκοπή των βλέπει,
καὶ τούτη πόθος ἔγινε τῆς Δύσεως μεγάλος,
καὶ γιὰ φεσάκι χάνεται κι' ὁ Σαντεκλαῖρ ὁ Γάλλος.

Τὶ μεγάλα γεγονότα!
ἀπὸ Νεοτούρκους φῶτα
σήμερα ζητεῖ κι' ἡ Δύσις.

Κι' ὁ σὲρ Γκρέυ κι' οἱ λοιποὶ
σχολιάζουν εἰς τὴν
κάθε Χόντζας καὶ Δερβίσης.

Καὶ δὲν εἶναι κατ' αὐτὰς
ἕνας Χόντζας ἢ Σοφτᾶς
μὲ σαρίκι στὸ κεφάλι,
που μ' ἐμᾶς νὰ μὴν τὰ βάλῃ
κι' ἕνα λόγο νὰ μὴ βγάλῃ.

Ἕνας στὴ Θεσσαλονίκη λείει πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους
τσορμπατζί τὸν Βασιλῆα μας, μὰ κι' ἐμᾶς αἰσχροὺς καὶ νῆας
καὶ δὲν ξέρεῖ τί βρισίδια νὰ μᾶς πῇ νὰ ξεθυμάνῃ,
κι' οἱ γενναῖοι Μουσουλμάνοι
ἄφεριμ, τοῦ λένε, Χόντζα, σήκω τὴν τσιμποῦκα σου...
ἄφεριμ, κι' ἐγὼ τοῦ λέω, κι' ὅσοι στὴν καθοῦκα σου.

Ἄλλος ἀπάνω σὲ τζαμί πηγαίνει νὰ φωνάξῃ
πῶς εἴκοσι τοῦλάχιστον ἀπίστους ἂν δὲν σφάξῃ,
δὲν θέλει Χόντζα νὰ τὸν λέν σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
κι' ὅποιος τὸν ξέρεῖ, Περικλῆ, στὰ γένεια νὰ τὸν φτύσῃ.

Κι' ἕνας Σεῦχης ἱερὸς
καὶ Μουσουλμάνος τρομερὸς
εἰς τὸ γνωστὸν Ἰκόνιον διάτορος κηρύττει
πῶς θὰ σηκώσῃ τὴν φορικτὴ σημαία τοῦ Προφήτη,
καὶ τότε πλέον ἡ σφαγὴ θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ,
ὥς που σ' αἱμάτων ποταμοὺς νὰ κολυμπᾷ μοσχάρι.

Ἄφεριμ, τοῦ λέν, ἐρίφ,
σήκω τὸ Σαντζάκ Σερίφ,
νὰ τὸ δοῦν οἱ Μουσουλμάνοι μὲ σπαθὶὰ ξεγυμνωμένα,
καὶ τῆς ἀπιστῆς Εὐρώπης νὰ τῆς πάῃ τρία κι' ἕνα.

Κι' ὁ Βεζύρης πῆρε φόρα
κι' ἐπισήμως εἶπε τώρα
πῶς ἂν γρὺ κι' ὁ Βασιλῆας μας ξαναβάλῃ γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν
τότε πόλεμον ἀμέσως στὸς Γκιαούρηδες κηρύττει.

Τρέχει κι' ὁ Σεφκὲτ Πασσᾶς,
ἀρειμάνιος φεσᾶς,
καὶ στὸς Ἀρβανίταις λείει, που τοὺς ἔσπασαν τὴ μούρη,
μὴ τὰ μοῦτρα Τούρκων σπάτε,
καὶ μαζὶ μ' ἐμᾶς κτυπάτε
τὸν ἐχθρό μας τὸν Γκιαούρη,
που μᾶς ἔγινε τσιμποῦρι.

Π. — Τὶ μοῦ λές, βρε Φασουλῆ;
Φ. — Τέτοια λείει τὸ σκυλί
καὶ τάνῃμερο θηρίο,
που σοῦ φέρνουν τρόμο κύο.

Ἄν' ῥωτᾶς, βρε Περικλέτο, καὶ γιὰ τὴν γνωστὴν Ἀρμάδα,
που μεγάλο κρότο κάνει κι' εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια,
τῆς Τουρκίας οἱ ναυμάχοι δὲν ἀφίνουν ἐβδομάδα,
που νὰ μὴν τὴν διατάξουν νὰ τρακάρῃ μὲ γεφύρια.

Κι' ἄλλη νέα συμφορά
ἔπαθε μὲ τὰ πυρὰ
στὸν γιγαλὸ τοῦ Μαρμαρᾶ.

Τούτη τώρα προχωρεῖ
διασκεδάσις μας μόνη,
Ἄγγλος τὴν ἐπιτηρεῖ,
Ἄγγλος τὴν διοργανώνει,
μὰ σὰν δὴ πῶς πέρνει δρόμο μ' ἔγχα μόλα κι' ἔγχα λέσσα,
ὁ Τζῶν Μποὺλ εὐθὺς τὸ στρίβει, καὶ ποτὲ δὲν πάει μέσσα,
καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν χωνεύουν καὶ τὸν ἔχουν στὸ στομάχι
τῆς Τουρκίας οἱ ναυμάχοι.

Ὅποιος στόλος τρομερὸς, βρε Περικλῆ βερέμη,
κι' ὁ ξένος διοργανωτὴς ἀληθινὰ τὸν τρέμει.

Νέον σῶμα, πούναι τρέλλα,
μὲ φωκὸλ καὶ φουστανέλα.

Καθένας στόλος φαίνεται μπροστά του σὰν ἀκάτιο,
Ἐγγλέζος τὸν ἐπιτηρεῖ καὶ τὸν διοργανώνει,
καὶ μόλις βγῇ πολεμικὸς μέσ' ἀπὸ τὸν Κεράτιο
Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως τὸ κέρατο γανώνει.

Σκούζει κι' ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς,
ἕνα μέλος τῆς Βουλῆς:
στελετὲ τον εἰς τὴν Σοῦδα νὰ κτυπήσῃ δυνατὰ,
καὶ μὲ γέλοισ' ὅτ' Ἀλῆ
λένε Βουλευταὶ πολλοί:
καὶ τὸν Ναοτραδιν τὸν Χόντζα τὸν περνᾶς στὰ χωράτα.

Γενικὸς πανικὸς.

Φ. — Λύσσα κι' ἐδῶ, λύσσα κι' ἐκεῖ,
λύσσα γιὰ μᾶς πολεμική.
Δὲν χωρατεύουν τώρα πιά,
καὶ πέρα μὲς στὴν Ἀραπιά,
καὶ στὴν μεγάλη τὴν Σταμποῦλ καὶ στὸ μικρὸν Ἰκόνιον
σηκόνουν τὸ Σαντζάκ Σερίφ καὶ μᾶς ποτίζουν κώνειον.

Καὶ σὺ τρέμεις, καὶ σὺ φρίττεις...
φαίνεται πῶς ὁ κομήτης
ἔδωσε πολέμου τόνους
στὸς νταήδες τοὺς γειτόνους.

Ἴσως τοῦτος ὁ σκασμένος
ἔφερε πολέμου μένος
στὸν Σεφκὲτ, στοὺς Νεοτούρκους, στὸν Μεχμέτ καὶ στὸν Βε-
κί' ἔκανε καὶ τὴν Ἀρμάδα νὰ τρακάρῃ μὲ γεφύρι. — [Ὕρη,

Κι' ἂν διαβάσῃς τὴν Τανὶν
ὅπως πάντοτε καὶ νῦν,

ὄργανον τοῦ Κομητάτου, που σκορπᾷ φωτιὰς καὶ λαύραις,
κι' εἶναι πρώτη στῆς παλάθραις,
πρὸ πολὺ θὰ φοδηθῇ, Περικλέτο τρωγλοδύτη,
κι' ἀπ' τὸ φόβο τοῦ κομήτη.

Καὶ Χανούμ γεμάταις χάρι σηκωθῆκαν στὸ ποδάρι.

Φ. — ἔρεις, καραγκιόζ, μπερδὲ,
τὴν Χανούμ τὴν Σεττιδέ,
ἔρεις καὶ τὴν Σαρπιχά,
ὅπου τὴν ἄρχομαχᾷ
γιὰ πολέμους καθ' ἡμῶν
μ' ἀπερίγραπτον θυμόν.

Μὲ τὸ Σύνταγμα γενήκαν κι' ἡ Τουρκάλας σωφραζέταις,
καὶ μ' ἐξάφνης, Περικλέτο, γράφουν στῆς Γεννὴ Παζέταις
πῶς εἰν' ἐτοιμαὶ καὶ τοῦταις καθ' ἡμῶν νὰ πολεμήσουν
καὶ τὸ κάθε Χανουμάκι σὲ πολέμους νὰ τιμῶν.

Π. — Τὶ μοῦ λές, βρε Φασουλῆ;
Φ. — Τρέμε τώρα πρὸ πολὺ,
καὶ δὲν εἶναι πρᾶξε γέλα,
Περικλέτο παπαρδέλα.

Π. — Τὸ περίμενες κι' αὐτό;
που νὰ πάω νὰ κρυφθῶ;
Τῆς Χανούμ πρὸ πάντων τρέμω
κι' ἐν εἰρήνῃ κι' ἐν πολέμῳ.

Φ. — Μὲς στῆς συμφοραῖς τῆς ἄλλαις
σηκωθῆκαν κι' ἡ Τουρκάλας,
που σὰν κόραις τῶν ματιῶν μας πάντα τῆς φυλάγαμε,
κι' ἂν ἰδῇς καὶ Χανουμάκια

νὰ πετάξουν τὰ γλασμάκια,
τότε πιά, βρὲ Περικλέτο, νίψου κι' ἀποβάγαμε.

Μὲ τὴν ἑξαψι, ποῦ γράφουν μέσα σ'τὴν ἐφημερίδα,
ποιοὶ ἔμπορουν, βρὲ Περικλέτο, νὰ μὴ βγάλουν ἀγουρίδα;
ποῖος ἔμπορεῖ νὰ πῇ γιὰ τούτοις: ἄστῃς νὰ κουρεύωνται
καὶ νὰ κοκορεύωνται;

Αἷμα λαχταροῦν Ρωμηῶν
κι' ἡ Χανούμ τῶν Χαρειμῶν.
Τρέμε, Περικλῆ τζουτζέ,
τῶν Χανούμ τὸν φερετζέ,
τὸ πασοῦμι, τὸ γλασμάκι,
ποῦ μᾶς πότισε φαρμάκι.

Στὴν πολεμικὴ φεσοῦ
ἀναψαν ἐκ περισσοῦ
καὶ Τουρκάλαις ζηλευταῖς.

Μὰ μὴν παύσης νὰ κηρύττῃς
πῶς ἐκεῖνος ὁ κομήτης
τῆς ἐρέθισε κι' αὐταῖς.

Τρομάρα καὶ παραφορὰ τοῦ Περικλῆ τοῦ φουκαρά.

Π. — Ἐπίθεσις μᾶς ἀπειλεῖ,
δὲν εἶμαι στὰ σωστά μου,...
Σαντζάκ Σερίφ, βρὲ Φασουλῆ,
σηκόνεται ἔμπροστά μου.

Νάτος κι' ἐκεῖνος ὁ Σεφκέτ... ἔρχεται τώρα, βλάμη,
κεφτέδες νὰ μᾶς κάμῃ,
καὶ φοβεροὶ Δερβίσηδες, Χόντζηδες, κι' Οὐλεμάδες
μὲ κυνηγοῦν, βρὲ Φασουλῆ, μὲ Γλαλετζῆ ντολμάδες.

Ὅποια φρίκη!..
παντοῦ ταμποῦκι,
παντοῦ σαρίκι,
παντοῦ καθοῦκι.

Φρικτὰ συνάφια
ρίχνουν ντολμάδες
κι' ἀτζέμ πιλάφια
καὶ παστουρμάδες.

Κάθε Χόντζας κι' Οὐλεμάς
παραφρένιασε μ' ἐμᾶς,
καὶ σηκόνει τάντεριά του καὶ σηκόνει τὰ καθδὰ δια
καὶ τοὺς Φράγκους φοβερίζει νὰ τοὺς σφάξῃ σὰν γελάδια.

Νάτος ὁ Σεφκέτ ἐκεῖνος... μ' Ἀρβανίταις ἐξορμᾷ...
ὀρέ, λέει, τὸ Γκιαούρη νὰ τὸ κἀνῇ παστουρμά,
ὀρέ, λέει, νὰ τοῦ τρίψῃς ψύχα ψύχα καὶ σκορδάρι,
καὶ τὸ κύριο Βεζύρη νὰ βαρέσῃ τὸ γιογκάρι.

Φ. — Γύρνα, Περικλῆ, κι' ἰδὲ
τὴν Χανούμ τὴν Σετζιδέ.
Μ' ἔνα κόκκινο πασοῦμι πολεμοχαρὲς σφριγγᾷ
καὶ παντοῦ μὲ κυνηγᾷ.

Μένος τὴν φλογίζει τόσο...
κρύψε με γιὰ νὰ γλυτώσω.
Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο... τὰ γλυκὰ τὰ Χανουμάκια
νὰ μᾶς στρώνουν στὸ κυνήγι μοναχὰ μὲ πασοῦμάκια.

Νὰ κι' ἡ Σαμπιχᾶ τρεχάτη,
πυρπολεῖται καὶ φρυάττει.
Τὸ πασοῦμι τῆς κρατεῖ
καὶ μὲ κυνηγᾷ κι' αὐτὴ.

Γιὰ γκιν βάρ, φωτιᾶ, καμίνι...
νάτην!.. μὲ καταδιώκει
μανιώδης ἀπ' ὀπίσω.

Δώσετέ μου τὸ σκαρπίνι
τοῦ κυρίου Θεοτόκη
τὴν Τουρκάλα νὰ κτυπήσω.

Ἄγριος θυμὸς κοχλάζει, κι' ἐξ ὀργῆς Χανουμισσῶν
σῶσε μας, Ἐγγλέζε Γκρέϋ, καὶ σύ, κύριε Πισσῶν.
Ἄφησε τὰς ἀνορθώσεις κι' ἔλα σῶσε μας, Δραγούμη,
ἀπὸ καθεμιᾶς Τουρκάλας φιλοπόλεμο πασοῦμι.

Π. — Κύτταξε καὶ τὴν Ἀρμάδα τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου...
νάτην... ἔρχεται κι' ἀράζει μὲς σ'τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου,
καὶ χαμόγελο κοσμεῖ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ τὰ χεῖλη,
ὁποῦ θέλει καὶ καλὰ σὲ μιὰ Σοῦδα νὰ τὴν στείλῃ.

Ἄκου... παφλάζει τρομερὰ
μέσα σ'τῆς Σοῦδας τὰ νερά
τὸ Μεσουδὲ τὸ τραντακτὸ
καὶ ξακουσμένο θωρηκτὸ,
ποῦ μὲς σ'τὸν ἀρειμάνιο τῶν Ὀσμανλήδων τόνο
μὲ μιὰ δίκη του κανονιᾶ ξεχαρβαλώθη μόνο.
Μὰ κι' ὅλα τᾶλλα πᾶθανε μεγάλη συφορέλια,
κι' ὁ ξένος διοργανωτὴς λιγώθηκε στὰ γέλοια.

Μέγας ὁ νέος θρίαμβος τοῦ Τούρκου Γαργαντούα...
ἔρρει τὰ κάλα... Ναύαρχος Ἐγγλέζος ἀπεσοῦα,
καὶ πάντες ἀπορέομες τί χρὴ καὶ τώρα δρᾶν
μὲ τῆς Ἀρμάδας τῆς κλεινῆς τὴν δρᾶσιν τὴν φαιδράν.

Φ. — Ἄλλ' ὅμως ἀντεπίθεσις κατὰ τῶν Ὀσμανλήδων
γίνεται κι' ἀπὸ μέρους μας μὲ στρατιάς ἀκρίδων,
κι' ἀπὸ παντοῦ πελώριας κι' ἀμέτρηταις ἀκρίδες
τρέπουν εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς τρομεροὺς νταήδες.

Καὶ σκούζει κι' ἡ Πατρίς
μ' ἐλαφρωμένα στήθη:
ἐμπρός, Ρωμηῶν ἀκρίδες,
κατὰ βαρβάρων ἔθι.
Γιὰ σὰς ἀκρίδων στρατιάι, τὸ γέρας τῶν ἀγώνων,
ἐλευθεροῦτε κι' ἐρὰ καὶ θήκας τῶν προγόνων.

Ἀκρίδων φάλαγγες πυκναὶ πηδοῦν κατὰ βαρβάρων
καὶ πέρνουν πὸ δ' οἱ δάρβαρα καὶ φύγουν ἄρον ἄρον,
καὶ χάνεται καὶ τοῦ Σεφκέτ τὸ τόσο νταϊλίκι,
καὶ στεφανόνει τοὺς Ρωμηοὺς ἀκριδοφόρος νίκη.

Π. — Πῶς πῶς πηδοῦν καὶ κατ' ἐμοῦ... τὸ φύσημά μου πέρνω,
καὶ μὲ πασοῦμι, Φασουλῆ, τῆς Σετζιδέ σὲ δέρνω.

Καὶ καμπύσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γεράσιμος Καμπίσης κι' Ἄννα Μεσολωρᾶ,
ζεύγος χαριτωμένο μὲ νεῖατα καὶ μὲ κάλλη,
κι' ὁ Φασουλῆς εὐχήθη κάθε τῆς γῆς χαρὰ
μέσα σ'τῶν νεονύμφων τὸ σπητικὸ νὰ θάλλῃ.